

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.970/2014/2. szám

A **(település neve)**i Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a Sebők és Gyurcsik Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gyurcsik Hajnalka ügyvéd) által képviselt alperes ellen közös tulajdon megszüntetése és egyéb követelés iránt indított perében a **(település neve)**i Törvényszék 2014. szeptember 10. napján kelt 13.P.21.178/2014/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbeezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 700 600 (hétszázezer-hatszáz) Ft másodfokú eljárási illeték, valamint a felperest a másodfokú eljárásban képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díja az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A peres felek 1962. június 9. napján házasságot kötöttek. Utolsó közös lakásuk a **(település neve)**, **(ingatlan címe)**. szám alatti ingatlanban volt, amely az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint 3/8 részben a felperes, 5/8 részben pedig az alperes tulajdonát képezi. A felek között 1999. decemberében részlegesen megszakadt az életközösség, de 2000-ig még közösen gazdálkodtak. A felperes 2003. év elejétől nem lakott az ingatlanban, majd 2006. decemberében visszaköltözött oda. A **(település neve)**i Városi Bíróság a 2010. május 3. napján jogerőre emelkedett P.23.198/2009/10. számú ítéletével a felek házasságát felbontotta. Azóta a volt házastársak az egyes lakószobákat kizárólagosan, míg a mellékhelyiségeket közösen használják, viszonyuk azonban nagy mértékben megromlott. A felperes egészségi állapota nem kielégítő, számos betegségben szenved, gyakran szorul kórházi kezelésre.

Az életközösség megszakadását követően az alperes az ingatlanon értéknövelő beruházásokat végzett, amelyekkel azt lakhatóvá tette. E beruházások hiányában a felülepítmény értéket nem képviselne. Az ingatlan fenntartási költségeit az alperes viseli, 2008. október 11. napjától az áram-, víz- és szemétszállítás díjából a felperesre eső rész - az önkormányzati támogatás figyelembe vételével - 250 541 Ft.

A felperes 2010. szeptember 24-én közigazgatási eljárást indított a perbeli ingatlan természetbeni megosztásához szükséges telekalakítási engedély kiadása iránt. A **(település neve)**i Körzeti Földhivatal a 2010. október 13. napján kelt 800133-4/2010. számú határozatával engedélyezte a perbeli ingatlan megosztását akként, hogy abból egy 700 m² alapterületű beépítetlen telekingatlan, és egy 3622m² alapterületű lakóház, udvar megjelölésű ingatlan kerüljön kialakításra.

Jelen per során az alperes újabb telekalakítási eljárást indított, amelynek eredményeként a Csongrád Megyei Kormányhivatal **(település neve)** Járási Hivatal Járási Földhivatala a 2013. január 13. napján jogerőre emelkedett 800015-3/2013. számú határozatával akként engedélyezte a perbeli ingatlan megosztását, hogy abból **(ingatlan 1. hrsz.-a)** hrsz. alatt egy 840 m² nagyságú, beépítetlen terület művelési ágú, és **(ingatlan 2. hrsz.-a)**. hrsz. alatt egy 3482 m² alapterületű, lakóház, udvar megjelölésű ingatlan kerüljön kialakításra.

Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 21 600 000 Ft-ra tehető, míg a földhivatal 800015-3/2013. számú határozata szerint kialakítandó **(ingatlan 1. hrsz.-a)** hrsz.-ú ingatlan forgalmi értéke 7 133 280 Ft-ban, a **(ingatlan 2. hrsz.-a)**. hrsz.-ú ingatlané pedig 11 043 769 Ft-ban határozható meg.

A felperes keresetében kérte az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését az általa beszerezett 800133-4/2010. számú telekalakítási engedély alapján, természetbeni megosztással. Keresete indokaként arra hivatkozott, hogy megromlott viszonyukra tekintettel a közös tulajdon fenntartása egyikük érdekét sem szolgálja, és teljesítőképességük hiányában kizárólag a természetbeni megosztás alkalmazására kerülhet sor.

Utóbb keresetétől elállt, de az elálláshoz az alperes nem járult hozzá.

Az alperes érdemi ellenkérelmében nem ellenezte a közös tulajdon természetbeni megosztással történő megszüntetését, de azt a **(település neve)** Járási Földhivatal 800015-3/2013. számú határozata alapján kérte elrendelni. Nem vitatta, hogy e megosztás folytán a javára 1 000 000 Ft értékű többlet mutatkozik, azonban beszámítási kifogás terjesztett elő az általa elvégzett értéknövelő beruházásokat illetően, annak összegét 3 444 400 Ft-ban jelölte meg, kérte azok beszámítását, erre tekintettel marasztalása mellőzését. Állította, hogy e munkákat az életközösség megszakadását követően saját vagyona terhére végezte. Viszontkeresetében a felperest 250 541 Ft megfizetésére kérte kötelezni arra hivatkozással, hogy a rezsiköltségekhez (áram-, víz-, szemétszállítás díja) 2008. október 1. napja óta nem járul hozzá annak ellenére, hogy a közüzemi szolgáltatásokat igénybe veszi, így köteles annak rá eső, azaz 1/3 részét viselni.

A felperes a beszámítási kifogás és a viszontkereset elutasítását kérte, hivatkozása szerint a beruházások elvégzésére még az életközösség fennállása alatt került sor. Állította, hogy a rezsiköltség öt terhelő részét gyermekei anyagi hozzájárulása útján teljesítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a peres felek közös tulajdonában álló **(település neve)**, I. kerület, belterület **(ingatlan hrsz.-a)**. alatti 4322 m² területű, **(ingatlan címe)**. szám alatt található ingatlanon fennálló közös tulajdont természetben akként szüntette meg, hogy a **(település neve)**i Körzeti Földhivatal 800015-3/2013. számú, 2013. január 26. napján jogerőre emelkedett telekalakítási engedélye alapján a **(ingatlan 1. hrsz.-a)** hrsz.-ú ingatlanrészt a felperes, míg a **(ingatlan 2. hrsz.-a)**. hrsz.-ú ingatlanrészt az alperes tulajdonába adta. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megkereste a **(település neve)**i Járási Hivatal Járási Földhivatalát a tulajdonosváltás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetése végett. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 250 541 Ft-ot és 12 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperest képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéddíját, továbbá a 675 000 Ft kereseti, 5000 Ft

viszontkereseti illetéket és a 95 800 Ft szakértői díjat az állam viseli.

Határozatának indokolásában kiemelte, a per megszüntetésére a Pp. 157. § e) pontja alapján az alperes hozzájárulása hiányában nem volt mód, ezért a keresetet érdemben vizsgálta.

A peres felek egyező előadása alapján megállapította, az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése kizárólag természetbeni megosztás útján lehetséges (Ptk. 148. § (1) bekezdés), ehhez a jogerős telekalakítási engedély rendelkezésre állt, ezért a keresetnek e tekintetben helyt adott és ítélete részletesebb indokolását a Pp. 221. § (2) bekezdése alapján mellőzte. Rámutatott, hogy a megosztás eredményeként az alperes tulajdonába 1 000 000 Ft-tal nagyobb értékű ingatlanrész került, amelynek megtérítésére köteles, ezt azonban mellőzte, mert megalapozottnak ítélte az alperes beszámítási kifogását az általa az életközösség megszakadását követően végzett értéknövelő beruházásokat illetően. Kiemelte, a szakértői véleményből kitűnően a beruházások az ingatlan forgalmi értékét jelentősen megemelték, annak hiányában az ingatlan lakhatatlan lenne, e munkák eredményeként az ingatlan teljes forgalmi értéke 3 444 000 Ft-tal emelkedett. A csatolt okiratok és a szakértői vélemény alapján bizonyítottnak találta, hogy a beruházásokra az elmúlt tíz éven belül került sor, így azokat az alperes az életközösség 2000. évben történt megszakadását követően a különvagyonából finanszírozta, ezért az értéknövekedés felperest terhelő összegét a felperest a közös tulajdon megszüntetésének eredményeként megillető értékkiegyenlítés összegébe beszámította, és ezzel a felperes ezirányú igényét megszüntnek tekintette.

Bizonyítottság hiányában nem fogadta el a felperesnek azt a védekezését, hogy a rezsiköltség ráeső részét a gyermekei az alperesnek megtérítették, ezért az alperes viszontkeresetének helyt adva kötelezte a felperest 250 541 Ft megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával a közös tulajdon megszüntetésére irányuló kereseti kérelem elutasítását, míg másodlagosan - a közös tulajdon természetbeni megosztással történő megszüntetése esetén - a 250 541 Ft-ban való marasztalásának mellőzését és az alperes kötelezését kérte 749 459 Ft megfizetésére. Harmadlagos fellebbezése az ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. Kérte továbbá mellőzni a perköltség viselésére kötelezését azzal, hogy költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az elsődleges fellebbezést illetően kifejtette, megromlott egészségi állapota miatt kérte a közös tulajdon megszüntetését, az általa csatolt vázrajz szerinti megosztási módot azonban az alperes nem fogadta el, eltérő vázrajz alapján kérte a bíróság döntését, amely szerint 1 000 000 Ft értékkülönbözet megfizetésével tartozna. Kiemelte, az alperes maga nyilatkozott akként, hogy ennek megfizetésére nem képes, e nyilatkozatát azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. Hangsúlyozta, az értékkülönbözet megfizetésének hiányában a közös tulajdon megszüntetése súlyosan sérti az érdekeit. Másodlagos fellebbezését illetően kifejtette, az alperes hitelt érdemlően nem bizonyította a beruházások különvagyoni jellegét, így a javára mutakozó 1 000 000 Ft értékkülönbözetbe kizárólag a terhére eső 250 541 Ft rezsiköltség számítható be, ezáltal az alperes köteles a különbözetként mutakozó 749 541 Ft megfizetésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el az alperes beszámítási kifogását, a szakértő ugyanis nem tudott érdemben nyilatkozni a beruházások időpontjáról, azok bekerülési költségéről, mivel ez a kérdés építésszakértő kompetenciájába tartozik, a perben viszont ingatlanforgalmi szakértő járt el. Előadta, az elsőfokú eljárás során a tanúként bejelentett közös nagykorú gyermekeik nem kívántak vallomást tenni, jelenleg azonban ettől nem zárkoznak el, ezért továbbra is kérte **(személy neve)** és alperes neve tanúkénti meghallgatását a beruházásokat illetően. Sérelmezte a perköltség viselésére kötelezését, érvelése szerint a perben mindkét peres fél saját költségén készített vázrajzot csatolt, így a költségeik viselésére maguk kötelesek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Fenntartotta az

általa az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, annak jogi indokait.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást a feltárt bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló következtetéseket vont le, ítéletét helytállóan indokolta, ezért azt az ítéletábra a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az alábbiakat.

A felperes elsődleges fellebbezése a közös tulajdon megszüntetésére irányuló kereseti kérelme elutasítására irányult, így az ítéletábrának elsőként azt kellett vizsgálnia, hogy van-e indoka a kereset elutasításának, avagy az érdemben bírálendő el.

Az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 147. §-a szerint a közös tulajdon megszüntetését bármelyik tulajdonostárs követelheti. A jogszabály e jog gyakorlásának időbeli korlátozásáról nem rendelkezik. A Legfelsőbb Bíróság 1/2008. (V.19.) PK véleményének VII. pontjában, valamint az ahhoz fűzött indokolásban kifejtettek szerint a közös tulajdon megszüntetése iránti kereset elutasítására különösen akkor kerülhet sor, ha a tulajdonostárs e jogát visszaélészerűen gyakorolja, továbbá, ha az adott körülmények között a közös tulajdon megszüntetése a többi tulajdonostárs méltányos érdekét súlyosan sérti. Ilyen visszaélészerű joggyakorlásként értékelhető a másik tulajdonostárs önhibáján kívüli nehéz helyzetének kihasználása, illetve ha a megszüntetés a tulajdonostárs életkörülményeiben lényeges, hátrányos változással jár, vagy jelentősen gátolná a dolog rendeltetészerű használatát, esetleg számottevő értékcsökkenéssel járna. Jelen esetben maga a felperes kezdeményezte a közös tulajdon megszüntetését, az pedig, hogy utóbb az alperes nem járult hozzá ahhoz, hogy a felperes a keresettől elálljon, visszaélészerű joggyakorlásnak nem tekinthető.

A közös tulajdon megszüntetésére a Ptk. 148. § (1)-(3) bekezdésében foglaltak értelmében természetbeni megosztással, magához váltással és a közös tulajdon tárgyainak értékesítésével kerülhet sor. A fenti sorrendiség szem előtt tartásával a bíróságnak szabad mérlegelési jogköre van abban, hogy a konkrét esetben legmegfelelőbb módot alkalmazza. A felperes keresetében természetbeni megosztással kérte a közös tulajdon megszüntetését, amelyet egyebekben az alperes sem kifogásolt, az ehhez szükséges megosztási vázrajz is rendelkezésre állt, azt pedig egyezően adták elő a peres felek, hogy a másik tulajdonostárs tulajdoni hányadának megváltásához teljesítőképességgel nem rendelkeznek, ezáltal nem kerülhet sor arra, hogy a bíróság az egyik tulajdonostárs tulajdoni hányadát a másik fél tulajdonába adja. A közös tulajdon megszüntetése sorban utolsó módjának alkalmazását, azaz az ingatlan árverési értékesítésének elrendelését egyik peres fél sem kérte, ennek lehetőségét az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta arra is figyelemmel, hogy a peres felek - bár eltérő műszaki megoldással és megosztási vázrajz alapul vételével - kifejezetten természetbeni megosztással kívánták a közös tulajdon megszüntetését. Mindebből következően azt kellett vizsgálni, hogy a perbeli ingatlanon fennálló közös tulajdon természetbeni megosztással történő megszüntetése sérti-e valamelyik tulajdonostárs méltányos érdekeit.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a peres felek házassága 2010. évben felbontásra került, ténylegesen már 2000. óta nem élnek életközösségben, így a közös tulajdon fenntartását semmi nem indokolja, az a felek megromlott viszonyára tekintettel méltányos

érdekeikkel kifejezetten ellentétes lenne. A közös tulajdon elsőfokú bíróság által elrendelt természetbeni megosztással történő megszüntetésének eredményeként a felperesnek módja nyílik arra, hogy a neki jutó, a szakértői vélemény alapján jelentős értéket képviselő ingatlanrész értékesítse, a befolyó vételárból pedig elhelyezésére megfelelően alkalmas ingatlant vásároljon, ami egyben gátat vethet a felek közötti viszony további romlásának. A felperes elsődleges fellebbezésében számos betegségével indokolta a közös tulajdon megszüntetése iránt általa előterjesztett kereset elutasításának szükségességét, ez azonban önmagában a kérelmét nem teszi megalapozottá, miután egészségi állapota általa sem vitatottan már a kereset előterjesztésének időpontjában sem volt kielégítő, ennek ellenére maga kezdeményezett pert a közös tulajdon természetbeni megosztással történő megszüntetése iránt, ami arra enged következtetni, hogy egészségi állapotát maga sem ítélte a közös tulajdon megszüntetését akadályozó körülménynek. Megalapozatlan továbbá az a hivatkozása is, hogy a közös tulajdon megszüntetése az alperes teljesítőképességének hiányában amiatt méltánytalan számára, mert az 1 000 000 Ft-ot kitevő értékkülönbözethez nem juthat hozzá. Miután a lentebb kifejtendők szerint az alperes beruházásokkal kapcsolatos igénye és a beszámítási kifogása megalapozottnak bizonyult, emiatt a felperes az értékkülönbözet megfizetésére nem tarthat igényt, következésképp az a körülmény, hogy az általa igényelt összeghez nem jut hozzá, nem eredményez számára olyan érdeksérelmet, ami a közös tulajdon megszüntetésének akadályát képezné. Mindezek alapján megállapítható, hogy a közös tulajdon megszüntetésének perbeli érvényesítése visszaélésszerű joggyakorlást nem valósít meg, az a tulajdonostársak érdekeinek sérelmével nem jár, így a kereset elutasításának ez okból nem volt helye.

A felperes a másodlagos fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag az alperes javára vette figyelembe az értéknövelő beruházásokat, az annak eredményeként az ingatlanban előállott értékelkedést. Állította, hogy azok megvalósítására az életközösség tartama alatt került sor. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben a perben feltárt bizonyítékokat a Pp. 206. §-ában foglaltak helyes alkalmazásával mérlegelte, abból helytálló jogi következtetést vont le, az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspontot, azt kiegészíti azzal, hogy a perbeli ingatlanon az építésügyi hatóság 2012. évben helyszíni ellenőrzést tartott, az ennek során kiállított jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy az ingatlanon a munkálatok már 5-6 éve folynak. A házasság felbontása iránti peres eljárás adatai alapján egyértelműen megállapítható, hogy a peres felek életközössége 2000. évben megszakadt, a felperes 2003-tól 2006. decemberéig nem is lakott a perbeli ingatlanban, így a jegyzőkönyvben rögzítettekben kitűnően arra lehet következtetni, hogy a felújítás már az életközösség megszakadását követő időszakra esett. Ezt támasztja alá a perben kirendelt szakértő is szakvéleményében, aki a szemle időpontjához képest tíz éven belüli időpontra tette a beruházások megvalósítását. Miután e peradatok, valamint az elsőfokú bíróság által értékelt további bizonyítékok az alperesi előadást igazolják, nincs jelentősége annak, hogy az ingatlant nem építészsakértő vizsgálta, a bíróság ugyanis e tekintetben a tényállást nem kizárólag a szakértő e megállapítására alapította, hanem valamennyi bizonyítékot együttesen mérlegelve alakította ki álláspontját. Megjegyzendő továbbá, hogy a perben a felperes maga sem állította, hogy az életközösség megszakadását követően közösen finanszírozták volna a beruházásokat, ilyen tartalmú nyilatkozatot a bontóperben sem tett, így az annak folytán előálló értéknövekedést az elsőfokú bíróság helytállóan számolta el kizárólag az alperes javára.

E tekintetben további bizonyítás lefolytatásának sincs helye, a felperes bizonyítási indítványa a másodfokú eljárás során nem volt foganatosítható. Az iratokból megállapítható ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság végzésével felhívta a felperest - egyebek mellett - a beruházásokkal kapcsolatos bizonyítási indítványai előterjesztésére, erre megfelelő határidőt biztosított részére. A felperes e körben nagykorú gyermekei tanúkénti meghallgatását kérte, majd utóbb indítványától elállt. Ismételten és már elkésztett előterjesztett kérelmének az elsőfokú bíróság nem adott helyt utalva

arra is, hogy a jogvita e része a feltárt egyéb bizonyítékok alapján elbírállható. A Pp. 235. § (1) bekezdése a másodfokú eljárásban új bizonyíték előterjesztésére - egyéb feltételek fennállása esetén is - csak akkor ad lehetőséget, ha az az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. Erről a perbeli esetben nincs szó, hiszen a felperes az elsőfokú eljárásban már előterjesztett bizonyítási indítványa fogantatását kérte, amelyre azonban a kifejtettek szerint nincs mód.

A fentebb részletezettekben kitűnően az ingatlanon fennálló közös tulajdon természetbeni megosztására figyelemmel a felperes a tulajdoni hányadának megfelelő ingatlanrészhez jutott azzal, hogy az alperes az értékkülönbségetként terhére mutakozó 1 000 000 Ft-ba megalapozottan számíthatta be az általa finanszírozott beruházásokkal kapcsolatos követelését, ezért a felperes annak megtérítésére megalapozottan nem tarthat igényt.

A felperes fellebbezése az ingatlan fenntartási költségeire vonatkozó elsőfokú ítéleti döntést nem érintette, azzal az ítéltábla érdemben nem foglalkozhatott, következésképp nem volt mód a felperest terhelő marasztalás mellőzésére.

A felperes kifogásolta az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését utalva arra, hogy a perben mindkét fél saját költségén készített megosztási vázrajzot, így azon felül további perköltség megfizetésére már nem kötelezhető. Az 1/2008. (V.19.) PK vélemény VIII. g) pontja szerint a közös tulajdon megszüntetése iránti perekben a perköltség viselésének általános szabálya az, hogy a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél viseli a saját költségét. E rendelkezésből következően annyiban helytálló a felperes fenti érvelése, miszerint a megosztási vázrajzok beszerzésével kapcsolatos költségek tekintetében további marasztalásnak nincs helye, e költségeket a felek maguk viselik. Az elsőfokú bíróság azonban az ingatlan fenntartási költségéhez kapcsolódóan kötelezte a pereszes felperest az alperes költségeinek megfizetésére, s miután az ezzel kapcsolatos elsőfokú ítéleti rendelkezést a felperes fellebbezése nem érintette, azaz ennek kapcsán a felek pernyertessége, pereszesessége sem módosult, a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatására sincs lehetőség.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeinek a viselésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapította meg.

A felperes az eljárás során személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a fellebbezés sikertelenségére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli. Az eredménytelenül fellebbező felperes jogi képviselőtét pártfogó ügyvéd látta el, akinek díját a felperes személyes költségmentességére tekintettel a Magyar Állam viseli a Pp. 84. § (1) bekezdés b) pontja, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. tv. (Jstv.) 11/A. § (2) bekezdése alapján. Az ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdésében foglaltak szerint csupán a pártfogó ügyvédi díj viseléséről rendelkezett, annak összegét a jogi segítségnyújtó szolgálat állapítja meg (Jstv. 62. § (1) bekezdés a) pont).

(település neve), 2015. március 17.

Dr. Szeghő Katalin sk. Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk. Zánócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró